വഴിപിഴച്ച മായാവാദം

കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

വഴിപിഴച്ച മായാവാദം

കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള
(മലയാളം: ലേഖനം)

© 2025, Sahitya Akademi

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Rain, a oil painting by Lev Razumovsky. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

വഴിപിഴച്ച മായാവാദം

അന്യോന്യഭിന്നങ്ങളായ അനേകം സിദ്ധാന്തങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണ് ഭാരതീയതത്ത്വചിന്ത. രണ്ടായിരത്തിൽപ്പരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ തത്ത്വചിന്ത ഇവിടെ ഉദയംചെയ്തു. അന്നുമുതൽ ഇന്നുവരെ വിചിത്രങ്ങളായ പല വികാസപരിണാമങ്ങളും അതിനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തത്ത്വജ്ഞാനത്തെ ദർശനം എന്ന വാക്കുകൊണ്ടു കുറിക്കുന്ന ഏർപ്പാടു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ ഭാരതത്തിൽ നടപ്പായി. തത്ത്വദ്രഷ്ടാക്കളായ മഹർഷിമാരുടെ അന്തർദർശനത്തിൽ വെളിപ്പെട്ട രഹസ്യങ്ങൾ എന്നാകാം ഇതിനർത്ഥം.

ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ

ചരിത്രപരമായി നോക്കിയാൽ നവദർശനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് ഭാരതീയതത്ത്വചിന്തയെന്നു കാണാം. എന്നാൽ ഇവയിൽ സാംഖ്യയോഗാദിഷഡ്ദർശനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ബ്രാഹ്മണപൗരോഹിത്യം വിലകല്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കാരണം, ഈ ദർശനങ്ങൾ വേദപ്രാമാണ്യത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതാണ്. ജൈനബൗദ്ധദർശനങ്ങളും ചാർവാകദർശനവും വേദപ്രാമാണ്യത്തെ നിഷേധിച്ചതിൽ അവ നാസ്തികമതങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ബഹിഷ്കൃതങ്ങളായി. വിശേഷിച്ച് ചാർവാകദർശനം തികച്ചും ഭൗതികമായതിനാൽ വൈദികബ്രാഹ്മണരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അത്യന്തം നിഷിദ്ധമായിത്തീർന്നു. കപിലന്റെ സാംഖ്യം, പതഞ്ജലിയുടെ യോഗം, ജൈമിനിയുടെ പൂർവമീമാംസ, ബാദരായണന്റെ ഉത്തരമീമാംസ, ഗൗതമന്റെ ന്യായം, കണാദന്റെ വൈശേഷികം എന്നിവയാണ് ബ്രാഹ്മണസമ്മതി നേടിയ ഷഡ്ദർശനങ്ങൾ.

ഭാരതീയതത്ത്വചിന്തയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ ആറെണ്ണം മാത്രമാണെന്നൊരു തെറ്റിദ്ധാരണപോലും ജനമധ്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ താരതമ്യേന കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധവും പരിഗണനാർഹവുമായിത്തീർന്നത് ഉപനിഷത്സൂക്തികളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഉത്തരമീമാംസ അഥവാ വേദാന്തമാകുന്നു. ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളാണ് വേദാന്തത്തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥം. ഈ സൂത്രങ്ങൾക്കു കാലാന്തരത്തിൽ ഭിന്നഭാഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും അവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ദ്വൈതം, അദ്വൈതം, വിശിഷ്ടാദ്വൈതം എന്ന് ഇന്ത്യൻ വേദാന്തം മൂന്നായി തിരിയുകയും ചെയ്തു.

ദ്വൈതാദ്വൈതങ്ങൾ

ഡോക്ടർ രാധാകൃഷ്ണൻ

സിദ്ധാന്തപരമായി അത്യന്തം വിരുദ്ധമായ നിലയാണ്, ദ്വൈതത്തിനും അദ്വൈതത്തിനുമുള്ളതെന്നു പേരുകൊണ്ടുതന്നെ തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭൗതികതത്ത്വവിരുദ്ധമായ ആശയവാദമാകുന്നു അദ്വൈതം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സത്തയെ അതു പാടേ നിഷേധിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ച് ദ്വൈതം പ്രപഞ്ചസത്തയെ യുക്തിപൂർവം സ്ഥാപിക്കുന്നു. എന്നാലും രണ്ടിനും പ്രമാണഗ്രന്ഥം ഒന്നുതന്നെ—ബ്രഹ്മസൂത്രം! ഇങ്ങനെ ഒരേ പ്രമാണഗ്രന്ഥത്തെ അവലംബിച്ച ഭാഷ്യഭേദങ്ങൾ വഴിയായി വിരുദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതു്, ഈ രാജ്യത്തെ തത്ത്വചിന്തയുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാകുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടുള്ള ശബ്ദജാലവൈഭവം കൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ സാധിക്കുന്നത്.

സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ

സ്വതന്ത്രമായ സത്യാന്വേഷണമല്ല, ഈദൃശനിരൂപണങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത്, ഒരുതരം ബുദ്ധിക്കസർത്താണ്. ഇതിൽ അദ്വൈതം മറ്റു രണ്ടുശാഖകളെയും എങ്ങനെയോ പുറംതള്ളി വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യമാണ് ഇതിനു പ്രധാന പിൻബലം. ഇതര സിദ്ധാന്തങ്ങളെയെല്ലാം ആചാര്യൻ അതിൽ സമർത്ഥമായി ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ദ്വൈതികളും പൂർവമീമാംസാവാദികളും അത്രയും സമർത്ഥമായിത്തന്നെ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെയും ഖണ്ഡിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പണ്ഡിതന്മാർ ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിക്കാറില്ല. അവർ അദ്വൈതത്തെയാണ് ഭാരതീയതത്ത്വചിന്തയുടെ അത്യുന്നതശിഖരമായി കാണുന്നത്. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ, ഡോക്ടർ രാധാകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയ ആധുനികചിന്തകരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുത സിദ്ധാന്തത്തിനു സിദ്ധിച്ച അനർഹമായ ഈ അംഗീകാരം ഇൻഡ്യയ്ക്കു ഗുണത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ ദോഷമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മായാവാദം—കയറും പാമ്പും

അദ്വൈതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ് മായാവാദം. ജഗന്മിഥ്യാവാദമെന്നും ഇതിനു പേരുണ്ട്. സങ്കേതികമായി മായയ്ക്കു അവിദ്യ അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാനം എന്നാണർത്ഥം. ഇക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചമെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണെന്നും ബ്രഹ്മം മാത്രമേ സത്യമായിട്ടുള്ളുവെന്നും അദ്വൈതിവാദിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്ത പ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷം (Sense perception) വഴി ഉള്ളതായിട്ടു നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ, അതെങ്ങനെയെന്നു ചോദിച്ചാൽ മായകൊണ്ട് എന്നത്രെ മറുപടി. അതായത് നമ്മുടെ അജ്ഞാനം മൂലമുണ്ടാകുന്ന മനോവിഭ്രാന്തിയാണത്.

ഇതിനെ വിശദീകരിക്കാൻ സുപ്രസിദ്ധമായൊരു ഉദാഹരണവുമുണ്ട്. ഇരുട്ടിൽ കയറ് പാമ്പാണെന്നു നാം തെറ്റിദ്ധരിക്കാറുണ്ടല്ലോ. വെളിച്ചം കൊണ്ടുവന്നു നോക്കുമ്പോൾ സത്യസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ വാസ്തവത്തിലുള്ളതു കയറാണ് ഇരുട്ടുകൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാനം മൂലം നാം അതിൽ സർപ്പബുദ്ധി ആരോപിക്കുന്നു. അതുപോലെ അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മസത്യത്തിൽ മായകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചബുദ്ധി ആരോപിതമായിരിക്കയാണ്. യഥാർത്ഥജ്ഞാനം ഉദിക്കുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചം മിഥ്യയാണെന്നുള്ള ബോധം തെളിയും.

> ‘ഉലകിനു വേറൊരു സത്തയില്ലതുണ്ടെ-
> ന്നലകരുരപ്പതു സർവമൂഹ ഹിനം
> ജലനു വിലേശയമെന്നു തോന്നിയാലും
> നലമിയലും മലർമാല നാഗമാമോ?’

എന്ന് ശ്രീനാരായണഗുരു പ്രസ്തുതവാദം ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ അടക്കം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മസത്താഭിന്നമായി ലോകത്തിനു വേറൊരു സത്തയില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ ഇവിടെ മലർമാലയുടെയും സർപ്പത്തിന്റെയും ഉദാഹരണമാണ് അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവരുന്നത്.

ഇങ്ങനെ വാഗ്വിലാസം കൊണ്ടു വാദിച്ചുപോകാൻ എളുപ്പമത്രെ. പക്ഷേ, നമ്മുടെ പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിനു കടകവിരുദ്ധമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം അപ്പടിസ്വീകരിക്കാൻ ഈ ശാസ്ത്രയുഗത്തിൽ ലൗകികമായ സുബോധമുള്ളവർ സന്നദ്ധരാകുമോ എന്നേ സംശയമുള്ളൂ. പ്രതിപക്ഷത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി പ്രപഞ്ചത്തിന് ഒരു വ്യാവഹാരികസത്തയുണ്ടെന്ന് അദ്വൈതികൾ കഷ്ടിച്ചു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനു യുക്തികല്പിക്കാൻ മിഥ്യാശബ്ദത്തിന് അനിർവചനീയത്വം—അതായത് ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും പറയാൻ പാടില്ലാത്ത അവസ്ഥ—എന്നൊരു അർത്ഥം നിശ്ചയിച്ച് ഒരു പോം വഴി കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ ദുർഘടവ്യാഖ്യാനം തന്നെ അദ്വൈതവാദത്തിന്റെ ദൗർബല്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇനി, പരമാത്മാവ് പരബ്രഹ്മം എന്നൊക്കെപ്പറയുന്ന ഈ ‘ആ എന്തോ ഒന്നി’നെപ്പറ്റി ആർക്കെങ്കിലും വല്ല വിവരവുമുണ്ടോ? അതിനു മാത്രമാണല്ലോ ആത്യന്തികസത്ത (ultimate reality) ഉള്ളതെന്നു പറയുന്നത്. അതെന്താണെന്നു പറയാൻ അദ്വൈതാചാര്യന്മാർപോലും വിഷമിക്കുന്നു. നേതി നേതി എന്ന നിഷേധമാർഗത്തിലൂടെ യാത്ര. അവരുടെ ബ്രഹ്മാന്വേഷണം ഒടുവിൽ ചെന്നെത്തുന്നത് ഒരു ശൂന്യാവസ്ഥയിലാണ്.

മഹായാന ബുദ്ധമതത്തിലെ ശൂന്യവാദത്തിനും അദ്വൈത സിദ്ധാന്തത്തിനും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ സാദൃശ്യം കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രതിയോഗികൾ ശങ്കരാചാര്യരെ പ്രച്ഛന്ന ബുദ്ധൻ എന്നാക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ‘യതോ വാചോ നിവർത്തന്തേ അപ്രാപ്യമനസാ സഹ’ ഇത്യാദ്യുപനിഷദ്വാക്യങ്ങളനുസരിച്ചു വാക്കിനും മനസ്സിനും വിഷയമല്ലാത്ത ഒന്നാണ് ബ്രഹ്മം. അചിന്ത്യവും അവ്യക്തവുമായ ആ ഒന്നിനെ എങ്ങനെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കും? ഇന്ദ്രിയാതീതമായ നിർവികല്പസമാധിയിൽ അതു സാദ്ധ്യമാകുമെന്നു വാദിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതിൽപ്പരം ഒരു ജീവിതനിഷേധം വേറെയില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരും.

ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യനെ സാമൂഹ്യജീവിയല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്ന അപകടം പിടിച്ചൊരു സിദ്ധാന്തമാണ് അദ്വൈതം. വ്യക്തിയുടെ ഏകാന്തസുഖത്തിനായി കണ്ടുപിടിച്ച സ്വാർത്ഥപ്രേരിതമായ വിചാരപദ്ധതിയെന്നും ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അദ്വൈതാനുഭൂതി സുഷുപ്ത്യാനന്ദത്തിനു തുല്യമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മളെല്ലാവരും രാത്രിയിൽ കുറെ നേരമെങ്കിലും അദ്വൈതികളും പകലൊക്കെ ദ്വൈതികളുമാണെന്നു പറയാം. ശാശ്വതമായ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിലേക്കു മനുഷ്യരെ നയിക്കാനാണ് ഈ ‘ഫിലോസഫി’ കെട്ടിപ്പടുത്തതെങ്കിൽ ഇത് കുംഭകർണന്മാർക്കേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ.

അദ്വൈതാഭാസം

സാധാരണജനങ്ങൾക്കു ദുർഗ്രഹവും ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്തതുമാകയാൽ അദ്വൈതം ഇൻഡ്യയിൽ അദ്വൈതാഭാസമായി അധഃപതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ഇഹലോകജീവിതത്തിന് ഒരു വിലയും കല്പിക്കാത്ത അതിലെ മായാവാദം നാട്ടിലൊട്ടേറെ ദുഷ്ടഫലങ്ങളുളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു ജനങ്ങളെ കർമവിമുഖരും അലസരും സമൂഹവിരുദ്ധരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നുവെന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ ദോഷം. പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു നിവൃത്തിയിലേക്കുള്ള ഒരു പോക്കാണല്ലോ അദ്വൈതം. യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനോദയത്തിനു കർമസന്ന്യാസം അത്യാവശ്യമാണെന്നുപോലും ശങ്കരാചാര്യർ വാദിക്കുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിലെ ഈ കർമസന്ന്യാസത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്തായാലും അതു ലൗകികതലത്തിലേക്കിറങ്ങിവന്നു മൂഢജനങ്ങളെ പ്രവൃത്തി വിമുഖരാകാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. മതാചാര്യന്മാരുടെ വചനങ്ങൾ കണ്ണടച്ചു വിശ്വസിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ള സാധാരണജനങ്ങളെ ഇതു വഴിപിഴപ്പിച്ച് അപകടത്തിൽ ചാടിച്ചു. ഇത്തരം വേദാന്തചിന്ത ഇൻഡ്യൻ ജനതയുടെ അദ്ധ്വാനശക്തിയെ തല്ലിക്കെടുത്തുകയാണുണ്ടായത്.

ഉദരംഭരികൾ

സ്വകുടുംബത്തോടോ സമുദായത്തോടോ ഒരുത്തരവാദിത്തവുമില്ലാതെ, ദേഹാദ്ധ്വനത്തിൽനിന്നു തീരെ ഒഴിഞ്ഞുമാറി കാഷായവേഷം ധരിച്ച്, പരാന്നഭോജനം കൊണ്ടു മേദോമാംസലംബോദരന്മാരായി ദേശാടനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എത്രയോ ലക്ഷം സന്ന്യാസിമാരുണ്ട് ഇൻഡ്യയിൽ. വേദാന്തോപദേശമാണ് ഇവരുടെ തൊഴിൽ. ‘ഉദരനിമിത്തം ബഹുകൃതവേഷഃ’ എന്ന് ആദിശങ്കരൻതന്നെ ഇക്കൂട്ടരെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ സംഖ്യവർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇത്തിക്കണ്ണികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഈ സന്ന്യാസിവേഷക്കാരെക്കൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പണിയെടുപ്പിക്കണമെന്ന് പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റു പല തവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്തുചെയ്യാം! ഇവരെ പൂജിക്കാനും ഇവർക്കു ഭിക്ഷ കൊടുത്ത് അനുഗ്രഹം വാങ്ങാനുമാണല്ലോ ജനതതി തിരക്കുകൂട്ടുന്നത്. അത്രയ്ക്കു മൂഢതയിലാണ്ടുപോയ ഒരു രാജ്യം എങ്ങനെ നന്നാകാനാണ്?

ഇന്ന് ഇൻഡ്യയിൽ സന്ന്യാസിമാർക്കും സംഘടനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ രാമകൃഷ്ണമിഷനൊഴിച്ച് മറ്റേതെങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരസമ്പർക്കം കൊണ്ടാണു നമ്മുടെയിടയിൽ സാമൂഹ്യസേവനബോധം വളർന്നുവന്നത്.

ആധുനികരീതിയിലുള്ള സാമൂഹ്യസേവനത്തിനു പഴയ സന്ന്യാസിപാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. വ്യക്തിയുടെ മോക്ഷമാണല്ലോ വേദാന്തത്തിൽ പരമലക്ഷ്യം. സമൂഹക്ഷേമത്തെ ലക്ഷീകരിച്ചുള്ള ചിന്തതന്നെ അതിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. തന്മൂലം ആത്മാവിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി ജീവിതത്തിൽനിന്നു ഒളിച്ചോടിപ്പോകുന്നതും ഈ രാജ്യത്തു ബഹുമാന്യമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിത്തീർന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ അലസന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചും കർമവൈമുഖ്യം വളർത്തിയും മതാന്ധതയ്ക്കു മാറ്റു കൂട്ടിയും ഭൗതിക ജീവിതോത്കർഷത്തിനു വിലങ്ങുതടിയായിത്തീർന്നു ഈ മായാവാദം.

ദീപാവലി 1967.

□

കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

ജനനം: 1-8-1900
പിതാവ്: ഊരുമനയ്ക്കൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി
മാതാവ്: കുറുങ്ങാട്ട് ദേവകി അമ്മ
വിദ്യാഭ്യാസം: വിദ്വാൻ പരീക്ഷ, എം. എ.

ആലുവാ അദ്വൈതാശ്രമം ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ, ആലുവ യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് അദ്ധ്യാപകൻ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡന്റ് 1968–71, കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗം, ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഭരണസമിതിയംഗം, കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ സെനറ്റംഗം, ബോർഡ് ഓഫ് സ്റ്റഡീസ് അംഗം, പാഠ്യ പുസ്തക കമ്മിറ്റി കൺവീനർ (1958), ബാല സാഹിത്യ ശില്പശാല ഡയറക്ടർ (1958), 'ദാസ് ക്യാപിറ്റൽ' മലയാളപരിഭാഷയുടെ ചീഫ് എഡിറ്റർ, കേരള സാഹിത്യ സമിതി പ്രസിഡന്റ്.

കൃതികൾ

സാഹിതീയം, വിചാരവിപ്ലവം, വിമർശ രശ്മി, നിരീക്ഷണം, ഗ്രന്ഥാവലോകനം, ചിന്താതരംഗം, മാനസോല്ലാസം, മനന മണ്ഡലം, സാഹിതീകൗതുകം, നവദർശനം, ദീപാവലി, സ്മരണമഞ്ജരി, കുറ്റിപ്പുഴയുടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഉപന്യാസങ്ങൾ, വിമർശ ദീപ്തി, യുക്തിവിഹാരം, വിമർശനവും വീക്ഷണവും, കുറ്റിപ്പുഴയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ—തത്വചിന്ത, കുറ്റിപ്പുഴയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ—സാഹിത്യവിമർശം, കുറ്റിപ്പുഴയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ—നിരീക്ഷണം.

ചരമം: 11-2-1971

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.